

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra AVISARTIKEL I (1772)

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-idm139761562892864.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

I Adresse-Contoires Efterretninger No. 25, troer jeg, var indrykt et Vers imod vore Tidens Verse-magere, det var ikke uden Vittighed, og jeg troer, at dets Forfatter kunne have skilt sig fra en Deel af dem, som han angriber saa alvorlig, uden just at udmærke sig ved det besynderlige Træk af en i det mindste utidig bekjentgjort Medynk med de sorteste Førrædere. Imidlertid havde jeg den Gang neppe drømt om, at det store *E.* som stod under dette Vers, skulle tvinge mig til offentlig at erklære, at *jeg ikke er dets Forfatter*. Jeg tør sige, at dersom alle de retskafne Mænd, hvis Agt jeg ønsker, var Kiendere af Digter Arbeider, og dersom de kun kiente mine Grundsætninger, saa skulde jeg endnu ikke have nødig at gjøre dette Skridt; At en Deel af dem, paa saa løs en Grund, kan mistænke mig for et Vers, som øyensynlig i det mindste fattes den Udarbeidelse og den sidste Politur, som jeg aldrig har forsømt at give mine Arbeider, og som overalt kun er maadeligt; det er mig ikke saa vigtigt, som man maaskee tænker; Men at de kan tiltroe mig saa krybende, saa vaklende en Tænkemaade, som fremskinner af dette Vers igiennem dets Masque, det kan ikke andet end være mig smerteligt, og jeg har ikke fortient det. Kan det siges, at være uædelt og sort handlet af Gade-Drengene, som forfølger en grebet Tyv med deres Skrig og med at kaste Skarn paa ham, saa er det ikke heller høymodigt igien at forfølge disse Gade-Dreng. Er det nedrigt at udøse sin Harm paa Misdædere, der sukker under Lænker, som de dog har fortient saa got; og jeg maae tilstaae, at det aldrig er faldet mit Hierte ind, at Struensee var et Menneske, førend da jeg hørte, at han var ligesaa ulykkelig, som han havde været ond; men saa er det heller ikke ædelt, at angribe langt uskyldigere 179 og langt uskadeligere Medborgere, ligesom de var Førrædere, da de dog ikke er andet end Gøglere. Jeg kunde hverken have kaldt disse got Folk Poeter, eller indladt mig i nogen Striid med dem; Jeg kunde endnu mindre have kaldet dem sultne, og gjort et Forsøg paa at rive det eeneste Stykke Brød af Munden paa dem, som de maaskee har at stille deres Hunger ved; Jeg kunde hverken have glemt, at dersom Egennytte gjør dem til Verse-magere, den yderste Nød maaskee gjør dem egennyttige; eller at de, dersom det kommer an paa Tallet, virkelig fornøye, ja undertiden endog opbygge fleer af deres Landsmænd, end den største Digter, end en Klopstok selv. Jeg kunne ligesaa lidet have skaaret dem alle over een Kam, da jeg virkelig har læst meer end et Vers i Adresse-Contoires Efterretninger, som har charmert mig, og som har været ulige skjønnere, end det Omtvistede. Men allermindst kunde jeg have angrebet den gode gamle ærværdige Proust, hvis Vers røbe en velmeent og reent uegennyttig Iver, og virkelig, endskiønt de ikke ere skrevne i den brugelige Tone, meer Vittighed, meer Ild end man kunde vente af en 81 Aars Alder, og meer Forstand, end den kan have, der laster dem. Overalt jeg hverken kunde have, eller har skrevet dette Vers. Jeg vil derfor, og for en anden Gangs Skyld, da det kan være et Krigspuds og spilles mig tiere, bede mine hastig dømmende Landsmænd betænke, at ikke ethvert *E* betyder